

LBRIS

We know
books

**JENNIFER L.
ARMENTROUT**

*Seducție sub
clar de lună*

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

PROLOG

Cu șase ani în urmă...

Nicolette Besson simțea că *avea să moară*.

Chiar risca să se înece dacă frații Vincent nu plecau de pe verandă. Mai bine își ținea capul sub apă și nu mai ieșea la suprafață, pentru că nu voia, sub nici o formă, ca ei să o vadă în noul costum de baie.

Nici în ruptul capului.

Aruncă o privire agitată peste marginea piscinei. Era foarte posibil ca frații să nici nu știe că ea era în piscină, din moment ce stătea în genunchi sub apa mică, ascunzându-se ca o fraieră.

Oare ce căutau aici, adunați laolaltă, șușotind? Cunoscându-i, probabil puneau ceva la cale.

Dacă tatăl ei ar fi știut că erau aici, îngrămădiți unul în altul, cu Lucian la mijloc, ca de obicei, ar fi spus că erau puși pe *șmecherii*.

Orice ar fi însemnat *șmecherii*.

Devlin era cel mai mare dintre frații de Vincent, iar Gabriel – fratele mijlociu. Lucian era cel mai mic și cel care intra mereu în belele. *Mereu*. Mai ales de când le murise mama și le dispăruse sora. Devlin și Gabriel semănau cu tatăl lor, era bruneți și puternici, dar Lucian și sora lui geamănă semănau cu mama.

Spera din inimă ca prietenii lui Lucian să nu fie cu ei. Parker Harrington o îngrozea. El se... *holba* mereu la ea. Ceea ce era ciudat, pentru că de obicei nu se purta prea drăguț. Uneori, o privea de parcă nu era demnă să respire același aer cu el și, alteori, o privea de parcă...

Nikki se cutremură, nedorindu-și să se gândească la asta.

Își mușcă ușor buza, în vreme ce marginea de ciment a piscinei aproape îi ardea degetele. Când aveau să plece? Mama ei avea să își termine cât de curând treburile în bucătărie, iar ea avea să fie nevoită să iasă din piscină... și, când ei aveau să o vadă, ea avea să moară de rușine.

Doamne, de ce naiba intrase în piscina asta? Nici măcar nu știa să înoate, dar îi fusese atât de cald și se simțise atât de lipicioasă. Și se plictisise de moarte stând degeaba într-una dintre nenumăratele camere din conac, neavând voie să atingă ceva sau să se ducă pe undeva, pentru că domnul de Vincent era acasă.

Domnului de Vincent nu-i plăcea nici un fel de zgomot, și tot ce reușea Nikki era să facă gălăgie. Multă gălăgie. Uneori, se entuziasma pur și simplu și uita unde se afla. Nu-și dorea să-și petreacă vacanța de vară stând cuminte. Uf. Ei tocmai au...

Lucian lăsa deodată capul pe spate și începu să rădă pe înfundate. Sunetul o făcu să tresară, și își simți buzele zvâcnind. Lucian avea cel mai frumos râs din lume. Părea mereu la un pas de a face ceva absolut nebunesc... ceva care cel mai probabil l-ar fi supărat pe tatăl lui și i-ar fi făcut pe părinții ei să clatine cu drag din cap.

Ce făceau frații?

Privirea ei se îndreptă spre Devlin. Stătea între ei, privindu-l pe Lucian cu un chip lipsit de orice expresie. Totuși, Gabe zâmbea și scutura din cap în timp ce Lucian făcea gesturi ciudate.

Gabe zâmbea mereu.

Nikki se întrebă dacă Gabe îi adusese de la atelier vreo bucată de lemn. Nu îi mai adusese de ceva vreme, și degetele ei abia așteptau să folosească noua trusă de sculptură în lemn pe care i-o cumpăraseră ai ei de Crăciun. Tocmai învăța cum să facă mărgele din lemn, de genul acelor prin care puteai trece o sfoară ca să faci un colier sau o brățară. L-ar putea întreba pe Gabe acum, dar

așa el și-ar da seama că era în piscină și ea nu voia nici în ruptul capului să se întâmple una ca asta.

Dacă era un om care nu trebuia o vadă în costumul de baie, acela era Gabe.

Făcând câțiva pași pe podeaua piscinei, rămase atentă și tăcută în timp ce apa se adâncea tot mai mult în jurul ei. O rafală bruscă de vânt legănă umbrela de pe terasă, și parfumul trandafirilor din grădină o învălui. Cerul începea să se deseneze în tonuri cenușii și sumbre spre sud. Se anunța o furtună. *Grozav*. Poate nu trebuia să se înece. Poate avea noroc și o nimerea un fulger.

Pentru că nu accepta nici moartă să-i lase să o vadă în costumul stupid, dintr-o piesă, pe care i-l cumpărase mama de la magazinul local.

În nici un caz.

Cei trei de Vincent erau ca frații pentru ea – frați mai mari. Cu *muuult* mai mari. Ei bine, Gabe și Lucian o tratau ca pe o soră. Nu și Devlin. El se purta cu ea ca și cum nu ar fi existat. Ceea ce era foarte bine pentru ea, pentru că nici lui Devlin nu-i plăcea gălăgia și nici nu zâmbea niciodată. Deloc.

Chiar dacă Nikki tocmai împlinise 16 ani, nu prea știa ce simțea pentru băieți, exceptând faptul că cei mai mulți dintre ei i se păreau enervanți. Odată, o auzise pe mama ei cum îi spusese tatălui ei că Nikki se maturiza mai târziu. Nikki își dăduse ochii peste cap. Ea nu era vreo neroadă sau așa ceva.

Dar frații de Vincent erau diferiți. Nu erau *băieți* în nici unul dintre sensurile acestui cuvânt. Și tuturor celor pe care îi cunoștea Nikki li se păreau atrăgători. La urma urmei, sora mai mare a celei mai bune prietene a ei se încurcase cu Lucian și acum era absolut obsedată de el.

Nu că Nikki ar fi fost dispusă să recunoască vreodată asta, dar Gabe i se păruse dintotdeauna *atât* de sexy. Din cauza părului. Îl purta mai mult lung decât frații lui, până la umeri, și părea să fie des și moale, făcând-o să-și dorească să facă tot felul de lucruri ciudate, cum ar fi să-l atingă.

Să-i atingă părul din senin ar fi fost un lucru foarte ciudat. Și se îndoia foarte tare că el ar fi apreciat gestul.

Nikki se înroși când se trezi privind lung spre Gabe. El purta o pereche de blugi și o cămașă albă și era desculț, chiar dacă pa-velele erau, probabil, al naibii de fierbinți sub tălpile lui.

Ea credea că el avea picioare frumoase.

Și avea și un răs frumos. Avea și un zâmbet frumos. Unul care o făcea mereu pe Nikki să zâmbească. Și era *amabil*. Își făcea me-reu timp să o întrebe cum se descurca la școală sau ce făceau ea și prietenele ei. El îi arătase cum să transforme o bucată pătrată de lemn în ceva uluitor. Era prietenos cu ea, în ciuda faptului că probabil avea o grămadă de lucruri mai bune de făcut.

Cei trei frați erau foarte diferiți unul de altul. Devlin era cel rece. Lucian era cel nebun. Iar Gabe era doar...

Nikki își înăbuși un oftat.

El era doar, ei bine, *totul*.

În depărtare, auzi freamătele furtunii care se apropia, și, deși știa că vremea se putea înrăutăți repede, rămase în piscină, cu privirea ațintită spre Gabe.

Nu se purta niciodată cu ea de parcă ar fi fost inferioară pen-tru că părinții ei făceau parte din personal, cum făceau unii dintre prietenii lor ignoranți și snobi care trecuseră pe aici de-a lungul anilor. Cum făcea Parker. Cum făcea adesea Devlin de fiecare dată când se sinchisea să o observe.

Știa că Gabe avusese o relație serioasă când fusese la facultate, pentru că venise odată cu fata respectivă acasă, de Crăciun, cu câțiva ani în urmă. O chema Emma și era frumoasă și amabilă, iar Nikki o... o *ura* pur și simplu.

În fine...

Gabe și Emma nu mai erau împreună.

Nikki zâmbi în sinea ei.

Continuând să înainteze de-a lungul marginii piscinei, se opri când simți că nu mai putea să atingă cu tălpile fundul. Apa era adâncă, așa că trebuia să fie foarte atentă dacă nu voia să se îne-ce. Se ținu de marginea piscinei, înaintând, tot mai aproape de trambulina pe care o văzuse folosită doar pe Lucian și de Gabe. Ei săreau în apă de pe ea și nu păreau deloc temători.

Nikki își dorea să facă asta. Să nu se teamă că...

Totul în jur deveni de un alb incandescent când fulgerul lovi pământul din apropiere. Bubuitul unui tunet reverberă în aer, tri-mițându-i un fior de frică de-a lungul șirei spinării. Ea țipă când începu să toarne cu găleata. Se dezlănțui o ploaie torențială, nă-pustindu-se peste curtea din jurul piscinei și peste suprafața apei.

Ce să mai stea în piscină!

Apucându-se de margine, Nikki dădu să se ridice în brațe. Ochii ei mari priviră neliniștiți în jur, când un alt fulger biciui pământul, nu foarte departe de piscină.

Frații se întoarseră chiar în clipa aceea, exact când ea re-uși să scoată un picior uscățiv din piscină și să pășească pe aleea alunecoasă.

Gabe făcu un pas înainte, spre marginea verandei, aflat la adă-post de răbufnirea ploii torențiale.

– Nic?

Ea icni când ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Oh, nu. Nu doar că era în costum de baie, dar mai și arăta ca o pisică plouată care încerca să iasă din piscină! Chiar putea să *moară* aici și acum...

Tunetele explodară din nou. Cerul părea să se prăbușească peste ea. Apoi, se întâmplă, atât de repede, că simți cum piciorul îi alunecă și, în următoarea secundă, nu mai știu decât că apa o înghiți cu totul.

Șocul îi răpi orice capacitate de a mai gândi. Mult prea sur-prinsă pentru a închide gura, începu să înghită apă pe măsură ce se scufunda în piscină și apa se agita deasupra ei.

Plămânii o ardeau, și începu să râsufle șuierător când închise ochii strâns. Încercă să iasă la suprafață, dar se părea că doar se scufunda mai adânc; panica o cuprinse în ghearele ei în timp ce se agita sub apă. Atinse fundul piscinei, iar impactul fi atenuat, și totuși cutremurător.

Strângând ochii, Nikki clătină frenetic din cap în vreme ce arsura din piept i se furișă în sus, de-a lungul gâtului și al cefei. Se simțea ciudat. De parcă o mie de furnici de foc mărșăluiau pe pielea ei și...

Două mâini o prinseră brusc de brațe. Un braț o cuprinse de talie. Simți cum este împinsă cu putere în sus. Capul îi ieși

la suprafață. Ploaia îi năvăli pe față când ea deschise disperată gura, încercând să respire, dar nu reuși decât să tușească și să scuipe apă.

Cineva o trase spre marginea piscinei, apoi o altă pereche de mâini o apucă și o ridică din apă. Ateriză în genunchi, sufocându-se, timp în care apa continua să se zbată netulburată lângă ea. Brațele se înfășurară din nou în jurul taliei ei și o ridicară. Lumea se învârti cu ea cât fu purtată spre verandă. Pusă jos ușor, se simți imediat întoarsă pe o parte.

Simți o lovitură puternică în spate.

– Hai, Nic! Scuipă! Hai! Scoate toată apa, Nic!

Recunoscuse vocea – știa cine era pentru că doar un singur om îi spunea *Nic*, dar apa continuă să țâșnească dinăuntru ei în timp ce ea șuiera și scuipa ceea ce părea a fi un ocean.

– Așa. Mâna de pe spate o freca ușor acum, fără să se mai concentreze doar la apa din plămâni ei. Asta e.

În sfârșit capabilă să respire fără să se sufocă, Nikki se rostogoli pe spate și se trezi uitându-se în ochi de culoarea mării în larg, de un verde-albăstrui nemărginit.

Gabe.

– Ești bine? întrebă el, îngrijorarea umplând ochii lui frumoși cu fiecare secundă care trecea și în care ea nu spunea nimic. Începi să mă îngrijorezi, scumpo.

Scumpo?

Nu-i mai spusese niciodată *scumpo*.

Peste umărul lui, Lucian se aplecă spre ea.

– S-a lovit la cap?

Cineva înjură, făcând-o să tresară.

– Dev, oftă Lucian, uitându-se în spatelul lui, spre locul în care bănuia că se afla Devlin.

Gabe încă o privea stăruitor, cu mâna așezată pe umărul ei. Nikki știa că trebuia să spună ceva înainte ca tinerii să se ducă să-i cheme pe părinții ei.

– Eu... nu m-am lovit la cap.

Ușurarea lumină chipul lui Gabe.

– Slavă Domnului! Umerii i se relaxară ușor, și atunci ea deveni conștientă de cămașa lui albă udă și lipită de piele. Sub cămașă se dezvăluiau tot felul de adâncituri și contururi interesante. M-ai speriat ca naiba, Nic.

Atunci, realitatea celor întâmplăte o lovi cu toată forța.

Gabe o salvase.

Doamne, chiar o salvase de la înec!

El îi zâmbi și clătină din cap, iar șuvițe umede îi alunecară pe față.

– Ești bine, da?

Ea încuviință din cap, gândindu-se că trebuia, probabil, să se ridice.

– M-ai salvat.

Zâmbetul lui se adânci.

– Și devin eroul tău?

– Da, șopti ea și încuviință din cap, în caz că el s-ar fi îndoit vreă clipă de cuvintele ei.

Devenea, fără nici o urmă de îndoială, eroul ei.

Gabe chicoti.

– Doamne ferește! mormăi Devlin, încrucișându-și brațele când ajunse în raza ei vizuală. Asta ne lipsea. Ca ea să se înece în piscina asta nenorocită. Ce Dumnezeu cauți aici? Nu sunt nici piscina, nici casa ta, ca să le folosești ca loc de joacă.

Ochii ei se făcură mari. Lacrimile îi arseră gâtulejul în timp ce ea se făcu mică pe piatra fierbinte. El avea să le reproșeze părinților ei – să îi spună tatălui *lui*. Și părinții ei aveau să fie certați.

Capul lui Gabe se răsuci brusc.

– *Devlin!*

– Nătânga asta mică nici măcar nu știe să înoate, comentă Devlin, și, fără voia ei, Nic simți cum lacrimile îi pun un nod în gât.

Nu era nătângă, dar el avea dreptate. Nici măcar nu știa să înoate.

– Doamne, mormăi el. Livie și Richard știu că n-ar trebui să o lase să umble ca o nebună pe aici, când tata...

– Gata! Serios acum. Gabe îi eliberă umărul și se întoarse spre fratele lui mai mare. A fost un accident. A trecut. Nic e bine. Așa că taci din gură sau pleacă de aici! Nu-mi pasă unde te duci, atâta timp cât pleci de aici.

Sprâncenele lui Lucian se arcuie în sus, și el păru la un pas de a izbucni în râs, în timp ce Nikki își înăbuși un oftat. Nu-l auzise niciodată pe Gabe vorbind așa cu Devlin.

Nimeni nu vorbea așa cu Devlin.

Cu umerii încordați, Gabe se întoarse spre ea.

– Cred că trebuie să te învăț să înoți, nu-i așa?

Se întâmplă.

Atunci și acolo, se întâmplă.

Nicolette Besson se îndrăgosti până peste cap. Și știu, știu pur și simplu undeva în adâncul ființei, că, într-o bună zi, avea să se mărite cu Gabriel de Vincent și aveau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Ea avea să fie a lui.

Pentru că el era deja al ei.

CAPITOLUL 1

Șase ani mai târziu...

Gabriel de Vincent trebui să apeleze la toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să stea deoparte și să nu reacționeze. Să rămână încremenit locului și să se uite pur și simplu cum el era luat. Dar trebuia să facă asta, pentru că promisese, și Gabe încerca să fie un om de cuvânt.

Uneori, nu-i ieșea. Și eșua în moduri care nu-i dădeau pace în creierii nopții, dar nu avea să revină acum la asta.

Le promisese trei luni fără întreruperi.

Și avea să le acorde trei luni.

Îl durea maxilarul de cât de tare îl încleștase când familia Rothchild se întorsese în restaurant. Nu își luă ochii de la ei până în clipa în care se făcură nevăzuți. Abia atunci coborî privirea spre foaia de hârtie.

Privind desenul unui cățeluș pe o bucată de carton albastru, simți cel mai cumplit amestec de emoții. Tristețe. Mândrie. Neputință. Speranță. O furie din care nu mai gustase până acum. Habar nu avea cum se putea ca un om să simtă toate astea deodată, dar le simțea.

Un zâmbet ostentiv îi înflori pe buze. Fără îndoială, desenul era făcut cu talent. Cu o iscusință reală. Părea că talentul artistic al familiei de Vincent continua să dea lovitură.

Privirea îi zbură peste ce era scrijelit cu un scris de mână lăbărțat. Citise cuvintele deja de trei ori, dar nu se simțea în stare să le citească a patra oară. Nu acum. Nu voia să îndoieie hârtia și să o strice, așa că o purtă cu grijă spre locul unde parcase.

– Gabriel de Vincent.

Încruntându-se la auzul vocii vag familiare, se întoarse. Un bărbat se ivi din spatele unei camionete. Ochelarii de soare pătrați protejau o jumătate din fața bărbatului, dar Gabe îl recunosc.

Oftă.

– Ross Haid. Cărui fapt îi datorez onoarea de a te vedea în Baton Rouge?

Reporterul de la *Advocate* îi trimise lui Gabe zâmbetul lui pieziș, marcă personală, cel care probabil îi permitea să se strecoare prin locuri și pe la evenimente unde nu ar fi avut ce căuta.

– Sediul nostru este aici. Știi asta.

– Da, dar tu lucrezi la biroul din New Orleans, Ross.

El ridică din umeri când se apropie de Gabe.

– A trebuit să trec pe la sediul. Am auzit pe surse că un de Vincent este în oraș.

– Ca să vezi! Gabe nu crezu nici o secundă cuvintele lui. Și ai auzit din pură întâmplare că sunt la restaurantul ăsta?

Zâmbetul se adânci ușor în timp ce bărbatul își trecu o mână peste părul blond.

– Nu. Te-am zărit dintr-un noroc chior.

„Pe naiba!“ Ross umbla deja de vreo două luni pe urmele familiei lui, încercând să discute cu unul dintre frați când erau la cină în oraș sau pe la un eveniment, ivindu-se la aproape fiecare nenorocită de acțiune la care participau. Dar, acasă, în New Orleans, lui Ross nu îi era atât de ușor să se apropie de ei. Ei bine, nu îi era ușor să ajungă la cel cu care voia cu adevărat să vorbească, adică fratele mai mare al lui Gabe.

Nu aveai nevoie de nu știu ce logică pentru a-ți da seama despre ce era vorba. Ross auzise cumva că Gabe era aici, motiv pentru care el ajunsese *din întâmplare* aici. În mod normal, Gabe reușea să tolereze întrebările neconținute ale lui Ross. La naiba,

chiar îl plăcea oarecum pe tip, îi aprecia hotărârea, dar nu când Ross se afla aici și ceva despre care Gabe nu-și dorea ca un reporter să afle era la doar câțiva pași depărtare.

Coborându-și ochelarii de soare, Ross privi mașina lui Gabe.

– Frumoasă mașină! Una dintre noile Porsche 911?

Gabe ridică din sprâncene.

– Afacerile de familie merg, probabil, bine. Dar, oricum, afacerile de familie merg mereu bine, nu-i așa? Familia de Vincent are o avere din moși strămoși. Face parte din cei unu la sută din unul la sută.

Familia lui Gabe era una dintre cele mai vechi, a cărei istorie începea pe vremea în care se crease marele stat Louisiana. Deținea acum cele mai profitabile rafinării de petrol din golf, afaceri imobiliare de milioane în întreaga lume, firme de tehnologie și, după ce se însura fratele lui mai mare, familia lor avea să dețină controlul asupra uneia dintre cele mai importante companii de transport maritim din lume. Deci, da, familia de Vincent era bogată, dar Gabe cumpăraseră mașina și aproape tot ce deținea cu banii pentru care *muncise*. Nu cu bani *moșteniți*.

– Unii spun că familia ta are atât de mulți bani, încât clanul de Vincent se află deasupra legii. Ross își îndreptă ochelarii de soare. Așa pare.

Gabe chiar nu avea timp pentru asta.

– Orice ai vrea să-mi spui, crezi că poți să n-o mai dai cotită și să treci la subiect? Aș vrea să mă întorc acasă anul ăsta.

Zâmbetul reporterului dispăru.

– Cum tu ești aici, eu sunt aici și este al naibii de greu să vă prind pe unul dintre voi... Vreau să vorbim despre moartea tatălui tău.

– Sunt convins.

– Nu cred că s-a sinucis, continuă Ross. Și mi se pare suspect ca ofițerul Cobbs, care a spus clar și public că vrea să investigheze moartea tatălui tău drept omucidere, a sfârșit într-un accident dubios de mașină.

– Da?

Frustrarea lui Ross se dezlănțuie aproape palpabil.

– Asta e tot ce ai să-mi spui despre acest subiect?

– Cam da. Gabe zâmbi. Și faptul că ai o imaginație foarte bogată, dar sunt sigur că ai mai auzit asta.

– Nu cred că imaginația mea e atât de bogată încât să se ia la întrecere cu tot ce a făcut familia Vincent.

Probabil că nu.

– Bine, nu o să te mai întreb despre tatăl tău sau despre ofițer. Ross își mută greutatea de pe un picior pe altul când Gabe deschise portiera șoferului. Am auzit și câteva zvonuri interesante despre o parte din personalul de la complexul de Vincent.

– Încep să cred că se prea poate să ne urmărești. Gabe așeză desenul cu fața în jos pe scaunul din dreapta. Dacă vrei să discuți despre chestiuni legate de personal, atunci, trebuie să ai o conversație cu Dev.

– Devlin nu-și face timp să discute cu mine.

– Asta nu pare a fi problema mea.

– Pare să fie acum.

Gabe râse, dar fără nici o urmă de umor când se întinse înăuntru și apucă ochelarii de soare de pe bord.

– Crede-mă, Ross, asta nu este problema mea.

– Poate nu crezi că este acum, dar situația o să se schimbe.

Un mușchi zvâcni în maxilarul bărbatului. Am de gând să scot de la tine toate secretele pe care familia de Vincent le-a păstrat ascunse ani de zile. O să fac un reportaj pe care nici măcar familia ta nu o să-l mai poată reduce la tăcere, nici cu toți banii din lume.

Scuturând din cap, Gabe își puse ochelarii de soare.

– Îmi place de tine, Ross. Știi că eu n-am avut niciodată o problemă cu tine. Țin să clarific asta. Dar trebuie să vii cu un material mai bun, pentru că ce mi-ai spus adineauri sună ca un clișeu. Se sprijini cu mâna de cadrul portierei. Trebuie să știi că nu ești primul reporter care se gândește că o să scoată cumva la iveală nu știu ce secrete pe care le ținem ascunse și că o să deconspire ce naiba crezu că suntem. Nu o să fii nici ultimul care o dă în bară.

– Eu nu o dau în bară, spuse Ross. Niciodată.

– Toată lumea o dă în bară.

Gabe se urcă la volan.

– Mai puțin familia de Vincent?

– Tu ai spus-o, nu eu. Gabe ridică privirea spre reporter. Vrei să-ți dau un sfat? Dacă aș fi în locul tău, aș căuta să investighez altă poveste.

– Țasta e momentul când o să-mi spui să fiu atent? Ideea păru să îl facă straniu de vesel. Mă pui în gardă? Fiindcă oamenii care se pun rău cu familia de Vincent ajung să dispară sau mai rău?

Gabe zâmbi când băgă cheia în contact.

– Nu pare că ar trebui să-ți spun asta. Pare că știi deja ce se întâmplă.

Nikki se opri în centrul bucătăriei liniștite și aproape sterile a conacului de Vincent, spunându-și că nu mai era aceeași nătăngă care aproape se înecase în piscină cu șase ani în urmă.

Sigur nu mai era aceeași nătăngă care se făcuse de rușine ani de zile alergând după un bărbat matur. Lucru care se soldase cu una dintre cele mai proaste idei care existaseră vreodată în istoria ideilor proaste.

Iar Nikki avea o istorie impresionantă când venea vorba despre a nu lua cea mai strălucită dintre deciziile posibile. Tatăl ei obișnuia să spună că avea o fire ușor sălbatică, mergând pe urmele lui tati, dar lui Nikki îi plăcea să dea vina pe familia de Vincent pentru nesăbuința ei. Cei trei aveau un talent cu adevărat bizar de a-i face pe toți cei din jur să o ia pe căi greșite.

Mama ei susținea că majoritatea deciziilor proaste pe care le lua Nikki erau determinate de *inima ei bună*.

Nikki avea obiceiul să adune tot felul de creaturi fără adăpost... pisici de pe stradă, câini, câte o șopârlă din când în când, chiar și un șarpe și, bineînțeles, oameni. Era o inimă milostivă, detesta să vadă în suferință oameni la care ținea și era de multe ori cam prea afectată de necazurile străinilor.